Ч. 250 Неділя 7 (19) падолиста 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

(Знесене дневникарского стемпля. — Авдиенция пп. Яворского і Катрайна у Цісаря. — З квотової депутациї. — З француского парляменту. — Анґлійско-трансвальска війна.)

Вчера приступлено в палаті послів до дискусиї над знесенем дневникарского стемпля. Референт др. Соколовский поручив предложене правительства до принятя, а яко перший бесідник забирав голос социяльний демократ Резель. Пригадав розправу в прасовій комісиї минувшого року і закинув при тій нагоді Молодочехам, що так получили справу знесеня дневникарского стемпля з иншими реформами, що ні одно, ні друге не могло бути переведене. Дальше критикував ріжні постанови дотеперішного прасового закона. Висказав вкінци надію, що палата прийме предложене одноголосно. Відтак забрав голос предсідатель прасової комісиї ґр. Войт. Дідушицкий. Сказав, що австрийский закон прасовий взагалі застарілий, отже прасова комісия займала ся кілька разів попри справу знесеня стемпля, також реформою того закона. Пригадав довгий ряд конечних змін в тім законі, як: знесене суб'єктивного поступованя, усунене анонімности авторів, а вкінци відобране судам присяжних справ о обиду чести — в друках. Особливо в Галичині суди присяжних показують ся незрілими, а недавно видано там навіть вердикт, що стоїть в яркій суперечности з цілою публичною опінією. Знесене дневникарского стемпля повинно вплинути на дневникарскі відносини. Оно увільнить більші часописи від зависимости від капіталу. Коло польске заявляє ся за знесенем тої застарілої оплати а притім зазначує, що робить то з річевих, а не з політичних причин. — По ґр. Дідушицкім на внесене п. Ґінтера замкнено загальну дискусию. Ґенеральними бесідниками вибрано послів Буліяка і Яца. Буліяк заявив, що голосував би без застережень за знесенем стемпля, коби не побоював ся поза тим якого підступу. Стемпель вправді несогірше жерело доходу, бо приносило $2^1/_2$ міліона, однако найважнійша єго ціль лежала в тім, що служив правительству до гноблення опозицийної праси. Часто отвирано листи під покривкою, що там є неостемпльована ґазета. Вкінци заявив, що буде голосувати за предложенем. Другий ґенеральний бесідник Яц сказав, що правительство хоче лиш длятого знесеня стемпля, аби зробити прикрість більшости парляментарній. Остаточно палата одноголосно ухвалила в другім і третім читаню знести дневникарский стемпель.

Велике враженє зробила в парляменті вість, що Цісар покликав перебуваючих в Будапешті послів Яворского і Катрайна на окрему авдиенцию. Толковано собі ту вість в ріжний спосіб. Цісар, як говорено, умисне длятого лишив ся довше в Будапешті, а також ґр. Клярі продовжив там свій побут. Загально думають, що треба надіяти ся вже в найблизших днях важних постанов, котрі будуть рішати о внутрішнім положеню держави. Вчера ходили вісти о кабінетній кризі. Одні казали, що цілий кабінет подасть ся до димісиї, другі, що лиш ґр. Клярі уступить, а кабінет буде реконструований. Покликане пп. Яворского і Катрайна до Цісаря мало бути постановлене вже від кількох днів.

В справі квоти доносять з Будапешту, що вчера вечером відбуло ся там послідне засіданє обох депутаций, на котрім сконстатовано, що не можна було згодити ся що до означення висоти квоти. Угорска депутация заявила, що квота $34^1/_8$ єсть найвисша, на яку може згодити ся Угорщина. Мимо того австрийскі члени депутациї не уступили і так переговори мусіли розбити ся.

В француских парляменті міністер війни ґенерал Ґаліфе оправдував своє зарядженє против ґенерала Неґріера і закінчив заявою, що він в кождій хвили готов відступити свій портфель Неґріерови. Президент міністрів сказав, що найбільша небезпечність грозить державі зі сторони антиреспубликаньских елементів. Правительство уважає злуку всіх републиканців як раз в тій хвили за конечну і просить, аби єго судили після єго діл. П. Мелін критикував політику правительства, котра скріпила лише силу і значене социялізму. Палата 340 голосами против 215 ухвалила принятий президентом міністрів порядок дневний, похваляючий зарядженя правительства для охорони републики.

З Африки доносять, що Бури і дальше сильно бомбардують Ледісмес, а один їх відділ занявши Коленсо іде на анґлійский табор під Ескур. Вість о смерти ґен. Жуберта доси не потверджує ся. Анґлійскі войска, що хотіли відбити від Бурів місто Коленсо, вернули до Янкур розбиті. Так само проби Анґлійців, аби пробити ся крізь армію Жуберта під Ледісмес не повели ся. Бури відбили всі напади.

ПРИГОДА ШЕВЦЯ ХАРИТОНА ІВАНИЧА.

(З російского — Каз. Баранцевича.)

Швець пройдисьвіт Улян, вислужений вояк, котрого надзиратель зелізниці наймив був латати робітникам в касарни чоботи, збудив ся в як найгіршім настрою. То було, бачите, сьвято, і він мав іти до села Городища, до свого кума, пожелати єму щастя з днем імянин, а тут у него в кишени не було нічого, хиба капшук і кілька сірників. Як на злість став єго ще гостець ломити в ногах, котрими він сходив мало що не половину сьвіта.

Улян закурив собі свою порцелянову люльку, укрaшену написию: „З любови", і насуплений сів собі на лавку. Коло него з люльочкою на короткім цибушку сидів сторож від зелізниці Терентий. Оба сиділи мовчки, бо оба міркували, що їм висхло в горлі, а тут не знали як і чим підмочити. На дворі було погано і перепадав доще.

Уляновн стало морщити ся чоло чим раз більше, а по єго лици видко було, що єго мучать якісь думки. Вже був собі роздумав, що треба хиба заставити свою свитину, коли як раз увійшла до кухні жінка надзирателя. Лице Іляна повеселійшало, він схопив ся як би ним щось підкинуло, і став перед надзирательскою просто як сьвічка.

— Матусю, дайте мені трийцять копійок! — крикнув він на ціле горло голосом повним розпуки.

Надзирателька аж кинулась, так налякала ся, але зараз стямила ся та відозвалась сердито:

— Чи ти здурів, чи упив ся?.... Бач, який зухвалий та ще й реве як би на улици. А тобі нащо трийцять копійок?

— Та бачите, Анно Панкратиєвно, Бог дав нині сьвято....

— А ти би хотів тому запити ся?

— Ні, матусю, ні, я би лиш хотів піти до церкви та помолити ся — відповів Улян поважно. Я чоловік поважний і люблю Бога.

— Не дам нічого! Відчепи ся — відрубала сердито Анна Панкратиєвна.

Улян почав тепер заходити з иншого боку. Наносив дров і води до кухні, помагав розложити огонь, словом, ішов надзирательці так під лад, що она помякла і дала єму трийцять копійок. От так уратував свитину. За то став єї тепер чистити з усіх боків і тріпати, відтак вимастив чоботи дьохтьом і вибрав ся до Городища, куди треба було іти пять верстов. Але заки він ще туди зайшов, побачив коло коршми при дорозі коні волостного писаря. Той не був єму нічого винен, але Улян зробив єму раз дешево пару чобіт, то й думав тепер, що писар повинен знати, що до чого, та почастувати єго чарочкою горівки, коли хоче називати ся честним чоловіком.

Писар був дійстно честним чоловіком і заплатив єму не лиш одну, але ще і другу чарку, щоби, бачите була рівновага. Коли Улян прийшов опісля до церкви, то вже було по службі Божій, і тому пустив ся він простісенько до хати кума Флора.

Флор сидів сам у хаті, лише з жінкою. Стара лежала на печи недужа, зойкала і стогнала та й лаялась. Чоловік мовчав твердо і як раз брав ся обідати, коли війшов Улян.

— Дай Боже здоровлє, куме, витайте! Саме в пору. Просимо до борщику — повитав він гостя.

А що він мав звичай робити все поволи і розважно, то наливав собі і кумови точнісенько все по чарці, аж обід закінчив ся так весело, що і господар і гість не могли того вяк зрозуміти, як то стало ся, що они оба опинили ся серед подвіря, і коли пробудили ся, лежали якось дуже по чудацки. Флор лежав ногами кумови на карку, а той знов запорав носом в неконче пахучу купу сьмітя. На доповнене того кудкудакали ще кури і волочили ся свині по подвірю та рохкали. Але й в сім критичнім положеню не опустила Уляна єго звичайна спокійна розвага.

— Лежу, то добре — сказав сам до себе. — Як то прийшло до того, то по правді сказавши, не знаю — але що лежу, то правда. Цікавий я, чи хоч моя люлька ціла?

На силу сягнув до кишені і перекопав ся, що має ще дійстно люльку і гроші. Рад

Новинки.

Львів дня 18-го падолиста 1899.

— Заупокійні богослуженя за бл. п. Цісареву Елисавету відправили ся нині, в суботу по церквах для шкільної молодежи. По школах не було нині науки.

— Іменованя. Управитель міністерства торговлі іменував комісаря почтового др. Мар. Давидовского у Львові, почтовим секретарем, а комісаря почтового Ів. Поповича, старшим комісарем.

— Стипендия. Ставропигійский Інститут у Львові розписує конкурс на одну стипендию ім. Каролини Глинецкої, річно 120 зр. для слухачів права; речинець подань до 15. н. ст. грудня с. р.

— З причини недуги п. Кирила Кахниковича, редактора нашої часописи, настала перерва в подаваню „Добрих рад" і „Переписки". Маємо надію, що перерва не потреває довго.

— Панну Саломею Крушельницку, артистку співачку варшавської опери, візвано дня 14 с. м. з Варшави до Скерневиць, де тепер перебуває цар з цілою родиною, щоби там взяла участь в концерті устроєнім специяльно для царскої родини. Коли по відспіваню одної пісні короновані слухачі домагали ся від п ни Крушельницкої єї повтореня, она запитала, чи вільно їй замість того заспівати свою малоруску пісню? Діставши позволене, заспівала пісню: „Ой під гаем зелененьким брала вдова лен дрібненький...." Царскій родині припала пісня до вподоби і співачку нагороджено голосними оплесками. Сам цар підійшов до фортепяну, взяв ноти, відчитав в голос текст сеї пісні народної і подякував п-ні Крушельницкій за зроблену єму і его родині приємність, а царица випитувала співачку, де учила ся, де дебютовала і коли приїде на виступи до Петербурга.

— Памятник для всіх. На однім з кладовищ в Парижи відслонено в тих днях незвичайний памятник, долота різбаря Бартолеме. Артист сей під впливом тяжкої страти в родині, впав на гадку вирізбленя памятника для всіх умерлих. Плян цілости і кілька поодиноких фіґур, виставлені в сегорічнім сальоні на Марсовім поли, викликали велике вражіне, а правительство і рада міска достарчили средств на викінчене памятника з каміня. Середина памятника, котрого цілість творить довгий мур, становить вхід до гробового склепленя, до котрого входять жінка з мужчиною. З обох сторін зближає ся до гробу ряд постатий, що прощають житє з тревогою, з розпукою, або тихим смутком. Вираз кождої стати викінчений по мистецки. В підмурованю першого отвору, через який входить пара людий, находить ся другий і тут видно супругів, що спочивають враз з дитиною сном вічним, а постать Надії підносить гробовий камінь, що їх давить. Се символ воскресеня. Памятник, над котрим працював артист три роки, станув в головній алеї кладовища і есть его великою окрасою.

— Філія руского товариства педаґоґічного в Станиславові видала слідуючу відозву: Йдучи за покликом центрального Виділу руского товариства педаґоґічного заснували ми в Станиславові „Філію" того-ж товариства. Нині-ж виконуючи волю перших загальних зборів тої філії, відзиваємо ся до всіх, кому добро нашої школи лежить на серци, з прошенем: вступати в члени сего товариства і підпомагати его в переведеню его задач. — Передовсім повинні горнути ся до нашого товариства в крайній мірі ІІІ. учителї станиславівского округа і Всч. духовеньство, бо-ж товариство має задачу дбати і про молодіж і про учительство і про руску школу. То-ж від участи учителів зависить в сїй справі поводжене его, і думаємо, що наша філія стане небавом осередком духового житя нашого учительства з округів станиславівского, товмацкого, богородчаньского і надвірняньского. — З початком нового року шкільного рішив ся виділ заложити бурсу, де би під найлучшими услівями для родичів і опікунів молодїж руска могла найти приют, удержане і опіку. Нашою цїлию є згорнути як найбільше рускої молодежи для школи і дати їй тим способом спроможність доброго, правдиво народного виховання і одвітного нашим обставинам образованя. Однак наше новозавязане товариство поки що не має средств. Чим більше в нас буде членів, тим більше збере ся гроша, чим більше в нас жертв, тим скорше зможемо ввести в діло нашу гадку. Побратими вже далеко перед нами! Час і пора й нам подумати, щоби й в нас більшало число інтелїґенції. Які діти, такий нарід! Всякі зголошеня і датки приймає Виділ на руки касиера товариства п. М. Якимовского, учителя народної школи в Станїславові, або одного з виділових. — В Станїславові в жовтни 1899. — За Виділ товариства: *А. Шахнович* голова, *С. Федів* секретар.

— Дирекция „Краєвого Союза кредитового" стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий" *приймає вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовує їх $4\frac{1}{2}\%$ та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на $5\frac{1}{2}\%$. Иньші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзї кредитовім" на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового" у Львові: Ринок ч. 10 І. поверх (дім „Просьвіти"). Години урядові: від 11 перед полуднем до 1 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

— На кару смерти засудив віденьский трибунал Івана і Юлію Гуммлів за убите своєї пятилїтної дитини. Розправа виказала перед присяжними страшний образ мук сеї дитини, що від хвилї уродженя була мучена нелюдскими родичами. Коли вкінци дитина умерла, виглядала страшно. Тїло вихуділе, було покрите ранами і важило ледве девять кільограмів. Два пальці були покалїчені, одно ребро зломане, кілька зубів вибитих, або від кулаків вирушених з ясен. Всюди слїди копаня ногами. Безпосередною причиною смерти було затроєне крови, викликане ропою з ран на голові.

— Загадочна дївчина. Сими днями привезено на клїнїку дра Поля в загальнім шпиталі в Прешбурзї молоду і красну дївчину в стані на пів непритомнім, з раною від вистрілу на лївій нозї. Бліде, о правильних чертах лице, сиві очи, темне волосє і цїла будова тїла вказують, що пациєнтка належить до кавказкої раси, що ж, коли доси не можна було з нею порозуміти ся в жадній з европейских мов, а також важнїйші східні мови, як перска, арабска, коптийска, турецка були для неї незрозумілї. Професори східних мов з університету і ориентальної академії промовляють до дївчини, а она вітворяє лише широко свої чудові очи, але зрозуміти їх не в силї. Раз побачила она сьвященика з хрестом в руці, піднесла ся на ліжку, перехрестила ся і вимовила слово: „католик". Правдоподібно є католичкою. Принесено їй біблію, видану анґлійским товариством місийним, в котрій находить ся текст у всїх важнїйших мовах сьвіта. Перевертала картку за карткою, вкінци положила палець при перскім перекладї і відчитала голосно уступ з евангелиста Матея. Візвано професора перскої мови, дївчина прочитала ще раз се речене, але учений сказав,

---

з того перевернув ся і спав дальше. Аж почув на лици щось мокрого і холодного і пробудив ся із солодкого сну; отворив очи дивить ся, а то над ним стоїть свиня та обнюхує его своїм рилом. Ацю! — сказав Улян. Свиня відступила, але він вже не міг заснути. Осторожно зсунув собі з карку якийсь великий тягар і побачив тепер, що то була нога Фльора у величезнім чоботї. Оком знатока став він тепер приглядати ся чоботови, особливо же задивив ся на підошву, набиту густо грубими цьвяхами, відтак встав і пішов до кирниці обмити ся.

Під впливом сьвіжої води, що спливала єму на голову, прийшов Улян до переконаня, що то все, що з ним діяло ся, не виходить єму на славу і що він на будуче мусить ліпше берегти своєї чести. Хибаж не має він вже нічого на сьвіті значити і має дальше так жити, як який дикий чоловік. Чогож прозвали его Уляном, коли він Харитон Іванич? Харитонови Іваничеви стало дуже жаль кума, котрого він лишив там на земли як не Боже сотворіне. Оглянув ся по подвірю і крикнув:

— Фльоре!

Тихо. Ніхто не відзивав ся.

— Фльоре! — крикнув він ще раз, силуючись надати свому голосови строгости.

На то далось чути якесь глухе воркотане.

— Вставай друже! — Так не яло ся!

Знов тихо як в могилї. Харитон Іванич схилив ся і потряс кумом із цілої сили. Але й то не помогло нічого. Харитон Іванич переконавши ся на свій превеликий жаль і смуток, що всї его заходи не придали ся ні на що, вийшов на улицю. Тут були люди саме як найлїпше розгулялись. Дївчата в сьвяточних одежах та з стрічками всїлякої барви в косах ходили собі співаючи по улици або сиділи на невеличкім горбку. З двох чи з трех сторін повіє ся голос гармонії. Перед коршмою було повнїсенько людий, одні танцювали, другі говорили. Харитон Іванич пустив ся до шинку та по дорозї попав ся пяному селянинови Нефедеви.

— Друже! — гукнув Нефедь, обнявши шевця за шию — друже мій сердечний — мусимо випити разом по одній.

— Почастуєш мене? — допитував ся Харитон Іванич обачно та піддержував пяницю, як рідний батько дитину.

— На нинїшнє сьвято то вже тобі заплачу — відозвав ся Нефедь і підсунув Харитонови Іваничеви на долони новісенький срібний карбовсонець під сам ніс.

Коли Харитон Іванич вийшов з шинку був вже вечер. Він ішов улицею в три шляхи. Єму привиділись воробцї на плотї і він почав реготати ся. Але відтак щось собі подумав і постановив вертати домів. Вернув ся отже назад до шинку і взяв собі пів фляшки горівки— аби мати на дорогу. Від всего на що тепер лиш поглянув, брав его сьмїх. Дорога, по котрій Харитон Іванич ледве що плів ся, сїножата зі своєю травицею та квіточками, словом все, що лиш було довкола него чогось тепер до него усьміхало ся, а дерева та корчі то таки танцювали в его очах. Взявши ся попід боки, насунувши шапку на чуб ішов він поволи дальше та співав на весь голос якоїсь веселої. Щоби єму було ще веселїйше почав таке танцювати, аж перехилив ся та мусїв мимоволї підбігти кілька кроків наперед, щоби удержати рівновагу. Аж нараз щось хляпнуло, як колиб щось дуже тяжкого упало у воду, в корчах щось затріщало та залоскотїло а відтак почав хтось кляcти на весь голос. Харитон Іванич лежав в рові застрягши головою і ногами в галузю. Думав придумував, що би то таке було. Але що не міг придумати, то лиш вітхнув глубоко і ляг поволеньки на землю. По над ним стояло синє небо засїяне ясними зорями. Коли він так дивить ся у небо, а то ніби одна зірка за другою летить летом блискавки на землю та паде таки простїсенько єму на сам ніс. Харитон Іванич замкнув очи. Коли по хвили їх знов отворив, стояло небо все ще на давнім місци і зірки все ще так само сьвітили, лиш зійшов був місяць і так вишкірив ся до него, немов би сьміяв ся з пригоди, що лучила ся шевцеви.

— Почекай!... научу я тебе.... як ти сьмієш? — замуркотів Харитон Іванич і почав всїми силами добувати ся з свого положеня. Наконець таки удалось єму якось вилїзти з рова на дорогу. Він був тепер сьвято переконаний, що то лихий таке єму надав. Зажурений сягнув до кишенї і на свою превелику радість побачив, що фляшка з горівкою ще цїла. Харитон Іванич пішов до голови по розуму і ликнувши споро покріпив ся за витерплену муку.

Коли відтак віднимив фляшку від рота, здавало ся єму, що видить перед собою в темноті, як іде якась ніби жінка. Біжить як лиш може борзенько, хоч ледве на ногах держить ся і таки незадовго її здогонить. Жінка обернула ся до него лицем і єму здавало ся, що то Люшка, вдовиця по відставнім вояку. Але таки ще не знав добре, чи то дїйстно Люшка, чи може вовкулака. Бо чомуж би лихий, що сеї ночи напосїв ся на него, не міг єму зробити і сего збитка?

— Ні, таки то Люшка — сказав швець сам до себе придивляючись уважно стоячій перед ним жінцї.

Она дивила ся й собі на него та усьміхала ся.

що дівчина читає що иншого, а не то, що було печатане. Принесено її кусник полотна і дано ляльку, щоби ушила сорочку і убрала ляльку. Дівчина зробила то, а тоді показало ся, що она шиє після „турецкої“ моди. Щоби дізнати ся, хто єї зранив, лікар показав пальцем зранене місце і зробив міну питаня. Дівчина піднесла руку, зближила єї до чола і почала по войсковому салютувати, причім перебирала пальцями на горішній варзі в спосіб, що вказував на вуси. Правдоподібно зранив єї якийсь вояк. Більше годі було дізнати ся від незнакомої дівчини.

— **Нову статистику віроісповідань** подає проф. др. Мірот-Марбурґ, котрий обчисляє, що в XIX віці число ісповідників Христа збільшило ся значно в порівнаню з другими віроісповіданями. Тепер число Християн виносить 555 міліонів, підчас коли число ісповідників закону Мойсея дійшло до девяти міліонів душ. Іслям числить 245 міліонів, ісповідників Будди враз з Тевістами і ісповідниками Конфуция є 425 міліонів, а в поганьстві жиє ще 112 міліонів. Християни становлять проте одну трету часть загального числа мешканців земної кулі, що носить на собі 1.488 міліонів людий.

— **Невільник на престолі.** Дня 21. вересня минув рік, як цісареви Хін его тітка і адоптована мати видерла з рук управу над краєм і положила конець великим реформам, початим молодим цісарем. Хто знає, чи цісар Хін не був би вже нині убитий, коли-б не побоювано ся інтервенциї чужостронних держав. А може тітка цісаря вірить, що єго житє не довге, тому дала спокій з наміром спрятаня єго зі сьвіта. Цісар, хоть числить 30 літ, виглядає мов нерозвинений хлопець. Цісар хотів вже два рази видобути ся з вязниці, в котрій держить єго цісарева-тітка. В кілька днів по зраді стану, сповненій дня 21. вересня минулого року, старав ся він утечи з палати і укрити ся в анґлійскім посольстві. Однак плян сей зраджено і він не повів ся. Цісарева умістила тоді цісаря на малім острові на ставі, що находить ся серед цісарских палат. Мурований міст, що лучив островець з землею, абурено і заступлено его кладкою, котру кладено тілько тоді, коли один з прислуги ніс для цісаря їдло, або коли законного володітеля над 400 міліонами підданих переношено в лектиці, щоби взяв участь в засіданях ради державної, на котрім редаґовано едикти, пятнуючі єго найліпших приятелів іменем зрадників та називаючи введені ним реформи недорічностию. Коли видавало ся, що бідний невільник піддав ся вже своїй судьбі, цісарева перенесла єго до палати, недалеко єї мешканя. Там мешкає цісар доси. В часі принятя жінок амбасадорів дня 13 грудня минулого року цісар був німим сьвідком сеї церемонії. Він сидів за фотелем цісаревої і кождій з сімох дам подав руку. В сім році приняв цісар сам, без тітки, на авдиєнциї чужих послів і розмавляв з ними про свою неволю. Недавно хотіли евнухи винести цісаря з палати завиненого в колдри і в сей спосіб помочи ему утечи, але ся проба не повела ся. З сего видно, що цісар не погодив ся ще з своєю долею.

— **Крадіж на почті.** З Лісбони доносять, що на тамошній головній почті украдено рекомандований лист, в котрім було 230 тясячів марок в кредитових паперах. Ті гроші надала берлиньска філія торговельного банку в Дрезні, висилаючи їх до одного банку в Лісбоні.

— **Самоубийство дитини.** Жена друкаря Вайкопфа в Берлині укарала свою 11-літну дочку за то, що перевернула каламар. Дитина, котру дуже дійняла строга кара, вийшла до другої комнати в словами: „Нині не побачиш мене вже живою“. За хвилю роздав ся глухий лоскіт упадаючого на брук тіла. Коли мати виглянула вікном, побачила на улици лежачу з розбитою головою дочку. Перевезена на ратункову стацию померла мала самоубийниця на руках лікарів.

— **Вигідні читателі.** Редакция Esti Postimes, естоньского дневника, жалує ся, що пренумеранти ґазет в надбалтийскім краю мають звичай жадати від редакций полагоджуваня їх власних інтересів. Часто лучає ся — читаємо в сім дневнику — що одержуємо порученя на закупно риб, кави, мила, жолудкових капель, сукна на штани, смаровила до возів, біциклів, гармоній, фотоґрафічних апаратів, а все те має бути закуплене дешево і в як найліпшій сорті. Читателі обіцюють звернути гроші при відновленю передплати. Менший ще клопіт з комісами, що можна поладнати, але нераз надходять жаданя, яких хиба редакция підняти ся не може. Один з передплатників зажадав, щоби редакция вишукала для него прибрану дочку, в віці від одного до двох літ, і з ясним волосем. В нагороду за сю прислугу обіцяв абонент передплатити дневник також на другии рік. Инший передплатник жадає, щоби редакция дала ему точні інформациї, в який спосіб міг би він одержати розвід з своєю будучою жінкою з огляду на обставину, що богатий стрий обіцяв єму записати майно, коли оженить ся з немолодою і бридкою панною. В виду тих ріжних поручень Esti Postimes побоює ся, що може одного дня дістати порученє на побитє ворога свого абонента, або на закупно отруї для тещі....

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: „Ґазета Львівска“ з дня 15 взгл. 17 с. м. оповіщує розписане ліцитацийної продажи ролиичних старих материялів, відзисканих в окрузї ц. к. Дирекциї зелізниць держ. у Львові і Станіславові. Оферти можна вносити найдальше до 30 падолиста с. р. 12 годині в полудне до згаданих ц. к. Дирекций. О близших услівях продажи можна довідати ся в бюрах для справ варстатових тих ц. к. Дирекций або з „Ґазети Львівскої“ з дня 15 взгл. 17 с. м.

Телеґрами.

Відень 18 падолиста. На день 28 с. м. запросив др. Князьолуцкий маршалків краєвих всіх австрийских провінций на нараду до Відня, аби обговорити справу краєвих фінансів і способи, як правительство має помагати поодиноким краям.

Будапешт 18 падолиста. Цісар виїхав вчера вечером на постійний побуть до Відня.

Прага 18 падолиста. Ректор ческого університету видав відозву до студентів, в котрій взиває їх, аби занехали демонстраций.

— Здорова була — відозвав ся Харитон Іванич, ударивши жінку рукою по плечи, а при тім і придивив ся, що у неї на голові нова, ясно-червона хустка. — Таж ти прибрала ся як пава! — Звідки Бог провадить?

— З Городища — відповіла Люшка спустивши соромливо очи в долину та удаючи, що ніби то хоче іти дальше.

Але Харитон Іванич знав ся не аби як на жіночій натурі і зміркував, що Люшка все таки не піде та й тому з найбільшим покоєм добув люльку та став закурювати.

— Ти була на празнику? — спитав.

— Була — відповіла жінка.

— А як же то так, що я тебе не бачив?

— Як же ти мав мене бачити, Харитоне Іванич? На мене ніхто й не подивить ся.

Але що жінка знала єму честь та й не звала Уляном лиш Харитоном Іваничем, то швець рішив ся завести з нею дальшу розмову.

— Та хиба сїдаймо собі — говорив Харитон Іванич дальше і вдарив ся рукою по кишени. — У мене єсть тут трохи чого напити ся та й перекусити.... Сїдай же бо, чей не хочеш ще рости?

— Хи, хи, хи! — сьміяла ся жінка і сїла собі коло него.

Швець сягнув глубоко в свою кишеню і видобув звідси фляшку і кусень книша завитий в папері. Ковтнувши собі добре, подав фляшку жінці, а она взяла собі примір з него і ще відтак обтерла собі губи рукавом. Коли тепер споглянула на шевця, то аж єї очи стали як не ті самі.

Упоєний чаром чудової ночи, Харитон Іванич аж забув ся та простягнув ся на мураві як довгий. Бліде сьвітло місяця присьвічувало на лице сидячої коло него жінки і надало їй якогось дивного, можна би сказати, надприродного виразу.

— Ій Богу, що ти вовкулака — відьма! — думав собі швець та зиркав крадькома на жінку. — Втечу звідси.... най буде що хоче, втечу!

Але ось найшло на него якесь таке солодке чувство утоми, що він не міг і з місця рушити ся.

Жінка балакала. Що она таке говорила, не міг Харитон Іванич розібрати, бо єму стало в голові крутити ся. На него найшло якесь таке, як колиб він дістав ся в кіґті бісової сили, від котрої вже нікуди втікати.

Але тепер стало ся щось надзвичайного. Люшці розвязалась хустка на голові, а чорне волосє „відьми“ спадало густими кучерями на єї плечі.

— Ну, аж тепер знаю, хто ти — крикнув Харитон Іванич. — Ти русалка!

Але замість схопити ся і втікати, як би то зробив кождий християнин на єго місци, обняв Харитон Іванич русалку і що сили поцілував єї в самі уста.

* * *

В кілька неділь опісля сидів Харитон Іванич на стільци та латав чоботи.

— Як я міг бути такий дурний, та взяти он ту за русалку — думав він собі, глянувши хмурим оком на замащену женщину, що стояла коло припічка та відворкуючи мішала борщ нехарними руками.

Люшка тимчасом стала була по божому та людскому закону єго жінкою, а Харитон Іванич ще до нині кріпко в то вірить, що то лихий тої ночи таке попутав.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).